

Merhaba Kikurcanlar!

Ben, Ahmetcan. Ama siz, bana Kikur ya da Kikurcan diyebilirsiniz. Herkes öyle söylüyor zaten. Bir gün Yunus, bana çok kitap okuduğum için **"Kitap Kurdu"** demeye başladı. Bu ismim çok yaygınlaştı. Ama arkadaşlarım bir süre sonra bu iki kelimenin sadece ilk hecelerini söylemeye başladılar. Yani gel zaman git zaman, adım "Kikur" oldu çıktı. Bu kitap elinizde olduğuna göre siz de bir kitap kurdusunuz. Yani size **"Kikurcanlar"** diyebilirim.

BİR GRUBUMUZ
VAR. İSİMLERİMİZİN
BAŞ HARFLERİNİ
YAN YANA
DİZİNCE "HAYAL"
OLUYOR.

HAYAL

H ALUK

A HMETCAN

Y UNUS

A YLA

L EYLA

H

A
L
U
K

A

H
M
E
T
C
A
N

Y

U
N
U
S

A

Y
L
A

L

E
Y
L
A

Biz de işin içine biraz gizem kattık ve grubumuzun adını

H A Y A L E T L E R

koyduk.

Aynı mahallede oturuyoruz.
Aynı sınıfta okuyoruz.
En sevdiğimiz meyve, arkadaşlık.
En sevdiğimiz sebze, dürüstlük.
Aramızda olmaz dargınlık, küslük.
Ayla ile Leyla, grubun ikizleri.
Yunus, bilgisiyle aydınlatır bizleri.
Grubun neşesi ise Haluk.
O bizim tombik arkadaşımız.
Ama biz, ona "Minik" diyoruz.

**Hazırsanız
maceramıza başlıyoruz!**

Birkaç gündür heyecandan yerimde duramıyorum Kikurcanlar! **Aklım, dayımın getireceği robotta.**

Telefonla son konuştuğumuzda, "Sen ve arkadaşların ona bayılacaksınız!" demişti. Dayımın geleceği gün yaklaştıkça benim heyecanım da katlanarak artıyor. **Bazen robotun şeklini zihnimde canlandırıp hayallere dalıyor, çevremde olup bitenin farkına bile varamıyorum.** Bu arada kedimiz Boncuk'u merak ediyorsanız hemen söyleyeyim. Protez takıldığından beri yürümekte hiç zorlanmıyor. Diğer kedilerle birlikte koşup oynuyor.

Geçen hafta cumartesi günü, kahvaltı için fırından aldığım sıcak ekmeklerle eve dönüyordum. Aklım yine robottaydı. Kulağıma miyavlama sesi geldi. Baktım, **Boncuk, ayaklarımın arasında dolaşıyor.**

Hemen eve gittim. Bir kaseye süt doldurup ona götürdüm. Şapur şapur sesler çıkartarak sütünü içti. Başını okşayıp sevdim onu. Sonra o, arkadaşlarının yanına, ben de eve gittim. Ellerimi yıkayıp mutfağa geçtim.

Hafta sonları kahvaltıdan sonra kitap okurum Kikurcanlar. Eğer evden çıkmayacaksam bunu her zaman yaparım. Yatağıma oturup kitapların heyecanlı dünyasına dalarım. Bazen öyle dalarım ki ne kadar derinlere daldığımın farkına varamam. Ne demişler,

“Okumanın zevkine,
kitaplar sizinle konuşmaya
başlayınca varırsınız.”

Böyle zamanlarda o derinliklerden beni çıkaran ise genellikle **Bücürük** olur.

Size Bücürük'ten hiç söz etmedim değil mi? Adı Ayla! Hayır hayır! Arkadaşım olan Ayla değil; küçük ve sevimli Ayla... Yani henüz beş yaşında olan bücürük kardeşim.

Kitap okurken yanıma gelip "Abiciğim, bana da okur musun?" diye soruyor. Onu karşıma alıp beş-on dakika kitap okuyorum. Tabii bu kitaplar Ayla'nın seviyesine uygun olan, onun hoşlanacağı türden kitaplar oluyor.

Dayımın müjdesinden sonra **robotlar** bir anda ilgi alanıma girdi, Kikurcanlar! Robot konulu birkaç kitap da bitirdim. **Bu kitaplar, Ayla'nın da hoşuna gitti. Sesli okuyorum o da dinliyor. İkimiz de bu işten çok keyif alıyoruz.**

Kitap okumanın dışında onun hoşuna giden oyunlar da oynuyoruz.

Ben elime aynayı alıyorum, o karşıma geçip aynaya bakıyor. Aynada yüz ifadelerini taklit oyunu oynamaya başlıyoruz. Benim yaptığım yüz hareketini o taklit etmeye çalışıyor, onun yeni yüz hareketiniyse ben taklit etmeye çalışıyorum. Çok hoşuna gidiyor, çok gülüyor.

**“Bir daha oynayalım abiii.”
diyor**

KEREM DAYIMIN SÜRPRİZİ

Kerem dayımı çok özledim. İki yıldır göremiyorum. O bir mühendis, elektronik mühendisi. Robotlar hakkında eğitim almak için Japonya'ya gitmişti. O kadar heyecanlıyım ki anlatamam. Nasıl bir **robot** getireceğini çok merak ediyorum. En son, bir hafta önce telefonla konuşmuştuk. Sordum ama söylemedi. Birazcık daha sabretmem gerekiyormuş. **“Bari ipucu ver.” dedim, “İpin ucunu da ne yapacaksın? Eğer ip lazımsa babana söyle, alsın.”** dedi ve güldü. Şakayı çok sever, dayım.